

آموزش‌های برای جنگ

چریکی در شهر

چریک‌های فدائی خلق
فروردین ۱۳۵۳

انتشارات باروت، شهریور ۱۳۹۲

انتشار مجدد:

نشریه باروت

شهریور ۱۳۹۲

WWW.BAROOTMAG.BLOGSPOT.COM

آموزش‌هایی برای جنگ چریکی در شهر

سازمان چریکهای فدائی خلق ایران

فروردین ۱۳۵۳

فهرست

هیچ بودگانیم، بگذارید همه چیز گردیم!
پیشگفتاری بر انتشار مجدد جزوه "آموزش‌های برای جنگ چریکی در شهر"

صفحه ۵

مسئله حفاظت امنیتی چریک شهری

صفحه ۱۰

شهر شناسی

صفحه ۱۷

اصول ابتدائی شناسائی و کسب خبر

صفحه ۲۱

تهیه نقشه و مسافت سنجی

صفحه ۲۴

تعقیب و ردگیری

صفحه ۲۵

طراحی عملیات و اجرای آن

صفحه ۲۷

هیچ بودگانیم، بگذار همه چیز گردیم!

پیشگفتاری بر انتشار مجدد جزوه "آموزش‌های برای جنگ چریکی در شهر"

جزوه "آموزش‌های برای جنگ چریکی در شهر" که پیش روی شماست در سال‌های طوفانی دهه ۵۰ توسط چریک‌های فدایی خلق ایران نگاشته و منتشر شده است. نوشته به جمع بندی از تجارب تاکتیکی مخفی کاری انقلابی و مبارزه مسلحانه که این سازمان در آن دوره به حادترین شکل و بطور مستمر با آن درگیر بود می‌پردازد. می‌توانیم بدون هیچ تردیدی بگوییم در دورانی که این اثر برای اولین بار توسط نگارندگان آن منتشر شد، با توجه به توافق عمومی مسلط در جنبش کمونیستی بر سر لزوم "مخفی کاری" و اجتناب سیستماتیک از "علنی‌گرایی"، تاکتیک‌هایی که آزموده و در این اثر و آثاری مشابه جمع بندی گردیده مورد توجه، وثوق و استفاده قاطبه نیروهای کمونیست و دیگر انقلابیون غیر کمونیست -ولو اینکه انتقادات جدی به "مشی چریکی" داشتند- واقع گردیده و به عبارتی نزد چریک‌ها "دردسر" چندانی بر سر جلب توجه جنبش به تجارب و مجادله در باب "اصول مخفی کاری" که بستر نظری تاکتیک‌هایی است که در این جزوه جمع بندی گردیده وجود نداشته است. البته اقلیتی بودند که با تکیه بر "ظرفیت‌های کار علنی" بر این تاکتیک‌ها و اساساً بر اصول فکری ای که به این تاکتیک‌ها منجر می‌شد خط بطلان کشیده و مجموعاً آن را "بچه‌گانه" و "تربچه" وار و "پوک" می‌خواندند.^[۱] اما این هم چندان دور از تصور نیست که شادابی مبارزه و جریان واقعی زندگی هر فرد یا گروه مبارز، بر اهمیت حیاتی و مماتی مبارزه مخفی و رعایت اصول مخفی مهر تأیید می‌کوبید و اردوگاه اقلیت رویونیست، مماشات جو و علنی کارها را بیش از پیش به رسوایی و انزوای هر چه بیشتر می‌کشانید.

سال‌ها گذشت؛ پس از ۴۰ سال و بعد از تمامی فراز و نشیب‌هایی که از فراز سرنوشت جهان و ایران و به تبع آن سرنوشت نیروهای کمونیست و انقلابی ایران گذر کرد، امروز در جایی قرار گرفته‌ایم که می‌توانیم بگوییم وضعیت بکلی وارونه شده است. نیروهایی که بر سانتالیسم دموکراتیک و مخفی‌کاری در برابر گزاره‌های «علنی‌کاری» و «پلورالیسم فکری» و «سازمان افقی» پافشاری می‌کنند، در بیغوله پسا شکست انقلاب ایران، پسا سرکوب وحشیانه انقلابیون، پسا عقب‌نشینی و سردرگمی جنبش انقلاب جهانی و پسا بحران ایدئولوژیک متعاقب فروپاشی بلوک شرق (که ابداً سوسیالیستی نبود) در اقلیت محض قرار گرفته‌اند و دچار پراکندگی و سردرگمی و پاسیفیسم شده‌اند، چه غریب می‌نماید، آخر چگونه پس از این هم سرکوب و هزاران اعدامی که در پی امواج خروشان انقلابی شان می‌آمد می‌توان بر طبل علنی‌گرائی کوبید، جز این که گوش‌چشمی هم بر قدرت حاکمیتی داشت که شبانه و روز بر فرق سر کارگران می‌کوبد. از سوی دیگر در زیر بال ارباب‌مدیای امپریالیستی با تم مکرر و مفرط «کمونیسم مُرد» عروج چپی‌علنی را در قامت حق به جانب و منزهِ «انتقاد از چپ سنتی» و «جستجوی بیطرفانه حقیقت» شاهدیم که در زیر این نقاب به رد اساسی دستاوردهای رادیکال و تاریخ درخشان جنبش کمونیستی پرداخته و صد البته که ادعای «نوین» بودنش هم گوش‌فلک را کر کرده است و در همین عرصه رسانه‌ای و در دوره‌ی طرح امپریالیسم رسانه با چماغ دست‌ساز امپریالیسم، در همین رسانه‌ها به جنگ هیولای مسلح به بمب اتم می‌رود.

نیروهای ضد انقلاب، این «غافلان همساز» که در دوران طوفان‌های انقلابی در اقلیت و انزوا منکوب شده بودند، در دوره شکست و پراکندگی و رخوت جنبش کمونیستی فرصت طلبانه بیرون آورده و از میان نیروهای سابقاً انقلابی و رفقای نیمه راه عضوگیری کردند و به بدنه سازی اجتماعی و فراروی به موقعیت اکثریت در جنبش چپ نائل شدند. امیر پرویز پویان در آن دوران با مقایسه وضعیت پیشگام پرولتاریای ایران و انقلابیون کمونیست چین چنین می‌گوید: «ما نه همچون ماهی در دریای حمایت مردم، بلکه همچون ماهیهای کوچک و پراکنده در محاصره تمساح‌ها و مرغان ماهیخوار به سر می‌بریم.» [۲] امروز کمونیست‌ها می‌توانند و حق دارند به حال رفیق پویان و چریک‌های دهه ۵۰ قبطه بخورند و با همان تعبیر چنین بگویند که پیشاهنگ کمونیست و انقلابی امروز نه تنها در میدان جامعه و پیشبرد مبارزه انقلابی برای سرنگونی بنیان ستم، بلکه در بادی امر و در سطح جنبش چپ همان ماهی در محاصره تمساح‌ها

و مرغان ماهی خوار است و البته در این عرصه ماهیخواران پرنده و خزنده نه در قامت ماموران شهربانی و ساواک اند و چنگ و منقار و دندان‌شان نه تکنولوژی قرن بیستم شود و محاصره و شکنجه و ... است که این میرزا بنویس های مزدور یا مرعوب نظم حاکم هستند که شلنگ اندازان این میدان اند، پرچم سرخ را تکان می دهند و از نوسازی جنبش چپ دم می زنند اما در عوض با پشتیبانی توپخانه سنگین "کمونیسم مرد"، به "پلورالیسم فکری" و "جستجوی حقیقت" و "انتقاد از چپ سنتی" و مهملاتی از این قبیل مسلح شده اند و عملاً در پی آن هستند تا محتوای آموزه های رهبران کبیر پرولتاریا را از درون بپوسانند و کار کمونیسم انقلابی را یکسره کنند. مهملاتی که بر روی هر کدامشان اندکی تأمل کنیم و آنها را با معیارها و اصول کمونیستی و انقلابی بسنجیم و در پیوند با سبک زندگی و جهت عمل روزمره شان سبک و سنگین کنیم، جایی برای شک در پوشالی و خائنانه بودنشان باقی نخواهد ماند. آنها در لعن و نفرین مکرر بر سر تا پای "استالینیسیم" و "توتالیتاریسم" کم نمی گذارند، اما وقتی کل کنش "رادیکال" شان علیه "سرمایه داری جهانی" را، حتی اگر با بچه گانه ترین منطقها بسنجی، جز پیوندهای ناگسستنی مادی و معنوی فیما بین نمی یابی.

با این تفاسیر می توان پی برد که هدف ما از بازتکثیر این اثر و آثاری از این دست چیست و چه می تواند باشد. مائو تسه دون می گوید "تجارب تاریخی درخور توجه اند" و کمونیست ها اگر واقعاً کمونیست باشند تجارب تاریخی بخصوص آن تجارب تاریخی که در تنگاتنگ پراتیک انقلابی پرولتاریا رقم خورده را مورد توجه جدی قرار می دهند، در آن بازنگری می کنند، با معیار و اصول مارکسیستی آن را می سنجند، زوائد و نادرستی های آن را بدور می ریزند و دروس حاصله از مطالعه انتقادی خود را در تئوری و پراتیک انقلابی روز سنتز می کنند.^[۳] تجارب تاریخی کمونیست های ایران (و جهان) و درس های آن برای هر کمونیست راستین حکم طلا را دارد.

اما از این مهم تر به نظر ما تاثیر عامی است که انتشار این آثار می تواند بر شرایط نامطلوب امروز کمونیست های انقلابی داشته باشد. جرقه ای که می تواند محرک غلبه بر پراکندگی ها و سردرگمی ها، گرایش به پراتیک سازماندهی شده انقلابی و فائق آمدن بر ارباب زدگی و رخوت و مسمومیت منتج از سلطه شرایط فاسد موجود باشد. تاثیر عامی که می تواند در تقویت و

پافشاری بر حقانیت کمونیسم انقلابی، اصول سازماندهی مخفی و مبارزه بی‌امان سازمانیافته (در تمام شئون) علیه حاکمیت ستم و استثمار تداعی گردد. وظیفه ما این است با درک روح و جوهره مسلط بر این نوشته‌ها و پافشاری قاطعانه بر آن، اصول رزم‌دیده و تحکیم یافته در مبارزات تاریخی پرولتاریا را در برابر بی‌پرنسیپی، سردرگم‌مداری و رخوت تقدیس شده جریان‌ات‌چپ نو، سندیکالیست‌ها و اکونومیست‌ها قرار دهیم. باید این آثار را چون پرچم و نشانی بدست بگیریم. پرچم و نشانی که نشان می‌دهد به تاریخ کدام مبارزه تعلق داریم و خون پیشگامان انقلابی کدام طبقه پرچم ما را رنگین کرده است.

به رفقای انقلابی توصیه می‌کنیم در زیر این پرچم و در سایه این گرایش قاطعانه، تجارب تاریخی و بخصوص تجارب تاریخی مبارزه پرولتاریا و از جمله تجارب تاریخی که در این کتاب جمع بندی شده را جذب کنند، آن را بسنجند و منتقدانه در مبارزه طبقاتی سازماندهی شده علیه ستم و استثمار دخیل سازند. خلاف جریان شنا کردن را مایه افتخار خود بشمارند و قاطعانه حرکت خود در این مسیر و در تمام شئون به صورت آشتی‌ناپذیر و آن‌هم نه در پایه کلام که در عمل را آغاز کنند. رفقا بیایید بی‌توجه به زوزه و جنجال بورژوا لیبرال‌ها و همزادان "سرخ" آنها، خود را باور کنیم و راه را باور نمائیم.^[۴] شک نیست که امروز در اقلیت قرار داریم. اما رمز در اقلیت ماندن حقیقت، در وهله اول این است که در برابر دروغ و تدلیس غالب و در اکثریت، خود را ببازد و مرعوب آن شود. "هیچ بودگان"، "همه چیز" نمی‌گردند اگر ابتدا به خود جرئت ندهند همه چیز بودن را در مخیله خود وارد کنند. خواندن و آموختن و درک‌کنه و مضمون شاداب و رزمنده این اثر و آثاری این چنین است که ما را تحریک می‌کند همه چیز بودن را متصور شویم و به این حقیقت برسیم که ممکن و مطلوب است که هیچ بودگان همه چیز گردند. باشد که تصور ما چنین باشد و باشد که تمام مساعی ما در این راه جاری و ساری گردد.

هیچ بودگانیم، بگذار همه چیز گردیم!

نشریه باروت، شهریور ۱۲۹۲

پانویس ها:

۱. برگرفته از نقطه نظرات نورالدین کیانوری (دبیر کل حزب توده) درباره چریک‌هایی که با رد مماشات جویی این حزب و تقبیح رهبران رویزیونیست آن، راه مبارزه مسلحانه با حاکمیت وابسته به امپریالیسم شاه را برگزیدند.

۲. "از ضرورت مبارزه مسلحانه و رد تئوری بقا." نوشته امیر پرویز پویان. رفیق پویان از بنیانگذاران و نظریه پردازان سازمان چریک‌های فدایی خلق بود که در سال ۵۰، طی یک مبارزه مسلحانه با دژخیمان شاه، دلیرانه جان خود را فدای راه انقلاب و آزادی خلق و با شعار پیروز باد انقلاب، زنده باد کمونیسم نمود.

۳. اگر حضرات "چپ نو" و "لیبرال چپ انگار" با سفاقت روشنفکرانه خاص خود این عبارات را دال بر نرمش ما در برابر مواضع اکلکتیک و باری به هر جهت شان می‌یابند می‌توانند کل این پاراگراف را فاکتور بگیرند و بر اعتقادشان مبنی بر "دگم" بودن و "خشک مغز" بودن و "سلفی" بودن چپ سنتی (یعنی ما) راسخ تر گردند. همانطور که گفته شد موارد مندرجه در این پاراگراف به گروه خونی آنها نمی‌خورد و مسئله ایست داخلی و در میان کمونیست‌های انقلابی که قاطعانه حساب خود را با این جریانات انحرافی تسویه کرده‌اند.

۴. و بله! در این راه حتی اگر قرار باشد از روی نعش‌گندیده و متعفن تمام مزدوران و مرعوبان نظم موجود و خروار خروار مزخرفات فاضلانه شان رد شویم، خب چه باک؟ مطمئن باشید که رد می‌شویم.

مسئله حفاظت امنیتی چریک شهری

مسئله حفاظت امنیتی موضوعی است که زندگی و مرگ عناصر چریک به آن مربوط می‌شود. چریک شهری در منطقه‌ی قدرت، نفوذ و استقرار دشمن فعالیت دارد، لذا همواره در معرض محاصره قرار دارد.

خطر در شهر به مراتب بیش از کوهستان است، زیرا با توجه به راه‌های ارتباطی خوب، کوتاه و تمرکز قوا، امکانات دشمن در شهر، می‌تواند به محض وصول خبر از موضع و محل تیم چریک شهری، عکس‌العمل سریع نشان دهد و به همین علت، چریک شهری باید بسیار نازک بین و دقیق باشد. در مورد مسائل امنیتی چریک شهری، چند موضوع مهم وجود دارد که در ذیل به تشریح آن‌ها می‌پردازیم:

۱. کنترل کادرها:

لازم است همواره یک سیستم کنترل روی افراد تیمی وجود داشته باشد. این کنترل روی تمام ارتباطات و حرکات تک تک افراد باید وجود داشته باشد، این کنترل به منظور حفظ کادرها صورت می‌گیرد. در صورتی که روی حرکات و ارتباط‌های افراد بحث کافی انجام نشود و برای هر حرکتی، حساب کافی نشده باشد، ممکن است خوش‌خیالی یک رفیق و کم‌بها دادن او به خطر، موجب وارد آوردن ضربات شدید به تیم چریکی بشود و تیم را نابود سازد.

تیم‌هایی که در یک بخش فعالیت می‌نمایند، لازم است به طریق مطمئن و همه‌روزه از وضع هم مطلع شوند تا در صورت خطر سریعاً با خبر شده و واکنش لازم را نشان دهند. عدم کنترل کادرها تاکنون موجب ضربات زیادی به ما بوده است.

۲. ارتباط گیری:

تجربه بیش از یک سال مبارزات شهری به ما نشان داده است که بیشترین خطرها در هنگام ارتباط گیری رخ داده است [۱] قضیه زیاد پیچیده نیست، فردی دستگیر می شود، بعلت عدم تجربه و آمادگی چریکی، در زیر شکنجه ضعف نشان میدهد و محل قرارش را با رفیقی افشا می کند. دشمن با تمام امکانات منطقه ی محل ملاقات را محاصره می کند و رفیق را که غافلگیر شده است مورد حمله قرار می دهد. تجربه ما نشان می دهد که بیش از ۸۰ درصد رفا در سر قرارهایشان با عناصر جانبی دستگیر شده اند. لازم است متذکر شویم که کادرهای اصلی فدائی که عضو تیمهای چریکی فدائی بوده اند هیچ گاه محل قرار رفیق دیگری را افشا نکرده اند.

فدائییانی که در کوره ی برخورد مسلحانه تعمید آتش و خون دیده اند، هرگز تن به خفت نداده و قرار رفیق را افشا نمی کنند.

مسعود احمدزاده از آن جمله است، او تا پنج روز تحت وحشیانه ترین شکنجه های فاشیستی حتی اتاق تکی خود را که فقط به خودش مربوط بود و هیچ خطری متوجه دیگران نمی ساخت را افشا نکرد. مجید احمد زاده، عباس مفتاحی، عبدالکریم حاجیان، سیروس سپهری، علی نقی آرش، نمونه هایی بودند که در موارد فوق لب به سخن نگشودند و فقط حرفهائی را زدند که مجاز بودند.

رفیق قهرمان شاهرخ هدایتی، فدائی شهید از آن جمله قهرمانانی بود که در زیر رذیلانه ترین شکنجه ها قاطعانه مقاومت ورزید و به افتخار شهادت نائل آمد. شکنجه گران مزدور بیگانه، چشمان او را از کاسه در آوردند ولی لبانش را نتوانستند از هم بگشایند. بگذارید در اینجا بار دیگر خاطره قهرمانی های او را زنده کنیم و به این رفیق صدیق که یک فدائی راستین خلق رنجکش ایران بود درود بفرستیم. او به تمام رزمندگان درس پایداری و شجاعت میدهد و خاطره قهرمانی او قلبهای ما را گرم و گداخته می سازد. شاهرخ هدایتی، عربی بن مهدی ایران است و ما خاطره اش را همواره زنده نگه خواهیم داشت.

تلفاتی که تاکنون داده شده است ما را متعهد می سازد که سیستم کنترل شدیدی را اعمال

نمائیم. باید قبل از هر ارتباط، به طریق مناسبی از سلامت فرد مورد نظر مطلع باشیم و برای این کار، سیستم حضور و غیاب ۲۴ ساعته و حتی کمتر باید برقرار شود. و در صورتی که رفیقی بر سر قرار نیامد و یا علامت سلامتی خود را بجای نگذاشت، احتمال را بر دستگیری او بگذارید و اقدامات لازم را بنمائید. این سیستم را باید جدی گرفت و متعهدانه آن را اجرا کرد.

هنگامی که بر سر قرارهای مشکوک می‌رویم، باید اقدامات امنیتی لازم را نموده، پس از مطمئن شدن از وجود و سلامتی فرد مورد نظر، به سراغ او برویم. در این موارد نباید قرار را بطور کامل اجرا کرد بلکه باید منطقه را از نقطه نظر مناسبی و به طریق مناسبی کنترل کرد. هنگامی که از وجود و سلامتی رفیق مطلع شدیم به سر وقت او برویم. در قرارها یک علامت رمز سلامتی بگذاریم تا در صورتی که به عللی یکی از طرفین وضع ناجوری احساس کرد، با دادن علامت بدون ملاقات، طرفین از هم دور شوند. محل قرارها باید در مکانهای مناسب انتخاب شوند. سر چهار راههای مهم و جلوی سینماها و درون کافه‌های معروف برای قرار گذاشتن مناسب نیست.

یک خواربار فروشی در یک خیابان فرعی، یک کوچه پرت، یک ایستگاه اتوبوس مکانهای بهتری هستند.

۳. امکانات زیستی:

یک تیم چریک شهری باید از امکانات زیستی متعدد بر خوردار باشد. فرم ایده آل آن است که علاوه بر مکان جمعی، تک تک افراد امکانات مستقل داشته باشند، تا در صورت بروز خطر برای مکان تیمی، بتواند وسایل را خارج کرده و خود آنها نیز به مکان محفوظی بروند.

۴. حرکت در شهر:

تنظیم حرکت در شهر بیش از هر چیز به شناسائی شهر مربوط می‌شود. افرادی که تحت پیگرد پلیس می‌باشند، بهتر است از نقاط تمرکز قوای پلیس و پلیس مخفی عبور و مرور نمایند. همچنین رفقائی که تحت پیگرد نیستند، در هنگامی که اشیاء خطرناکی حمل و نقل می‌نمایند، باید اصول حرکت در شب را به دقت رعایت نمایند. در ساعات مختلف روز و شب، مسیرهای مختلفی را باید مورد استفاده قرار دهیم. بهتر است از نواحی استقرار پلیس و میادین بزرگ که

محل استقرار پلیس است عبور ننمائیم. در اطراف تمام میادین شهر، کوچه ها و معابری وجود دارد که می توانیم با استفاده از آنها، بدون عبور از خود میدان از یک سو به سوی دیگر برویم. شناسائی مسیرهای کوچه پس کوچه ای از هر نقطه به نقطه دیگر اهمیت شایان توجه دارد. با این شناسائی حتی در شرایط حکومت نظامی می توان رفت و آمد کرد. ساعات رفت و آمد بسیار مهم هستند. هیچ گاه نباید در شب هنگامی که خیابانها کاملاً خلوت شدند در خیابانها پرسه بزنیم. همچنین بعضی از ساعات نامناسب اند. مثلاً بین ساعات ۹ تا ۱۱:۳۰ صبح، معمولاً همه در محل کارشان هستند و اگر در این ساعات در خیابانها گشت بزنیم مورد سوءظن واقع خواهیم شد. بالاخص در خیابانهائی که به علت وجود بانک یا ساختمان تحت مراقبت دیگری، مورد مراقبت و توجه پلیس می باشد. هنگام حرکت در کوچه پس کوچه ها، برای آنکه متوجه شوید که کوچه بن بست نیست، می توانید به مسیر سیمهای برق توجه کنید. توجه به شماره پلاک منازل نیز این موضوع را روشن می کند. باکمی دقت و تمرین در استفاده از این عوامل مهارت خواهید یافت.

هنگامی که حرکت می کنید به پشت سر نگاههای عجولانه نیندازید. اگر مایلید پشت سر خود را کنترل کنید، در سر پیچها دور بزرگی بزنید و با دوران کره چشم، بدون دوران گردن، پشت سر را دید بزنید یا اینکه به بهانه خرید کبریت یا سیگار وارد مغازه ای شده و هنگام خروج پشت سر را کنترل نمائید، هر نوع حرکت تیز و مضطربانه مورد توجه قرار می گیرد. باید بسیار خونسرد بود و حالت چهره را ملایم و بی خیال نشان داد.

همواره باید آماده غافلگیر شدن باشیم و در مکانهائی حرکت کنیم که به آن شناسائی داشته باشیم تا در صورت بروز خطر با اتکا به شناسائی قبلی از بهترین مسیر دور شویم.

هنگامی که با موتور سیکلت یا اتومبیل حرکت می کنیم باید خونسردانه و با احتیاط رانندگی کنیم و از تصادف و خلاف پرهیز نمائیم و سعی کنیم از جلوی پاسگاههای راهنمائی که گاهی اوقات اوراق هویت و تصدیق رانندگی مطالبه می کنند، عبور ننمائیم. عبور و مرور از نقاط مورد توجه پلیس صحیح نمی باشد. مثلاً اطراف دانشگاه، بلوار کرج و پارک فرح مکانهای خوبی نیستند. هر فرد بسته به موقعیتی که دارد، می تواند مکانهای مناسبی را پیدا نماید.

۵. تغییر قیافه و تغییر تیپ:

افرادی که بعلى نباید شناخته شوند برای آنکه به سهولت رفت و آمد نمایند و شناخته نشوند، بهتر است در حد امکان تغییر قیافه بدهند. آشنائی با اصول ابتدائی گریم، رنگ مو و تغییر فرم سیل موثر است. باید علائم مشخصه ی چهره را از بین برد، نحوه راه رفتن و حرکات در هر فرد برای آشنایش مشخص است به طوری که یک فرد آشنا را در شب از روی سایه اش می توان شناخت، لذا تغییر قیافه و هم چنین تغییر در نحوه راه رفتن مفید است. تغییر تیپ بسیار اهمیت دارد. یک کارگر که لباس شیک بپوشد حتی از طرف همکارانش هم ممکن است شناخته نشود، به عکس روشنفکرتر و تمیزی که لباس مندرس و کارگری به تن کند کمتر شناخته خواهد شد.

۶. سبکباری و تحرک:

یکی از سه اصل طلائی چریک (تحرک مطلق) است. چریک هرگز نباید موضع ثابتی بگیرد. هرگز نباید بکوشد تا از موضع ثابتی دفاع نماید. تحرک لازمه ی بقاء چریک است. بنابراین هرگز نباید به یک مکان ثابت وابسته شویم، معمولاً این وابستگی به علت تمرکز و انبار کردن لوازم و وسایل زیاد در یک مکان یا تصور مناسب بودن یک مکان پیش می آید و همچنین جلوی تحرک را می گیرد و مانع می شود که در هنگام احساس خطر، سریعاً عکس العمل نشان دهیم و مکان را ترک کنیم.

چریک همیشه باید لاقلاً یک قدم از دشمن جلوتر باشد، تا دشمن هرگز به او نرسد.

باید همیشه آمادگی تحرک داشت، لذا در مکان تجمع تیمی هرگز نباید لوازم و وسایل زیادی را انبار کنیم، حد اکثر نباید بیش از ۲۰ کیلو بار مهم از قبیل: اسلحه، مهمات، مواد منفجره، جزوات سازمانی، اعلامیه در خانه نگهداری شود.

به یک مکان ثابت خود را وابسته نسازید و همواره آماده ی حرکت باشید. البته باید ایستگاه بعدی آماده باشد و امکاناتی داشته باشد تا در صورت تخلیه یک مکان از مکان دیگری استفاده کنید. تا به حال عدم تحرک و خوش خیالی موجب ضربات مهلکی شده است. در واقعه ی نیروی هوائی، سه رفیق ارزنده به خاطر همین عدم تحرک شهید گشتند. در واقعه سه راه آذری، سه رفیق به علت ترک نکردن خانه به شهادت رسیدند. واقعه شهر شاپورخانی آبادنو به همین دلیل منجر به شهادت یک رفیق شد. در واقعه کوی مهرآباد انتظار بیش از حد، منجر به از دست

رفتن وسایل و تجهیزات بسیاری شد. این ضایعات همگی بر اثر رعایت نکردن اصل تحرک سریع پیش می‌آید.

۷. آمادگی‌های فردی چریک:

چریک باید از آمادگی‌های فنی و بدنی برخوردار باشد. او باید با کارهای دستی مختلف از قبیل سراجی، نجاری، آهنکاری، لحیم کاری، کارهای برقی آشنائی داشته باشد. نرمش بدنی باید با ورزش صبحگاهی تامین شود. و در تقویت عضلات توسط کار با وزنه و غیره باید کوشید.

چریک باید دوندگی خوبی باشد. حداقل باید بتواند ۴ الی ۵ کیلومتر با سرعت متوسط بدود، در چند مورد عدم تمرین دوندگی باعث مستولی شدن ضعف به چریک در حال دویدن شده است. در یک مورد، یک رفیق پس از برخورد و گریز در اثر عدم تمرین دوندگی، دچار حالت تهوع شده و تقریباً بی‌حس و بی‌حال شده بود. اگر چه او توانست خود را از مهلکه نجات دهد ولی به هر حال درسی از این ماجرا گرفت. تمرین دوندگی را هر چه زودتر آغاز کنید.

تمرین فنون دفاع از خود و کشیدن سریع اسلحه سرد و گرم اهمیت بسیار زیادی دارد و دانستن این فنون و مهارت در آنها، در شرایط خطر، تنها ضامن بقای چریک می‌باشد.

۸. اقدامات ضد اطلاعات:

در گروه چریکی باید یک سیستم ضد اطلاعاتی، دقیقاً پیاده و اجرا شود. از نوشتن بی‌رویه یادداشتهای باید خودداری شود. بهترین مکان برای یادداشت، سینه افراد است. باید مطالب را به خاطر سپرد و از حفظ مدارک خطرناک، حتی المقدور خودداری کرد. در صورتی که ضرورتاً چنین مواردی پیش آمد باید مدارک را در حداقل مکانی جای داد و آنها را در مکانی گذاشت و ترتیبی داد تا در صورت بروز خطر سریعاً آنها را از بین برد. اطلاعات افراد برحسب ضرورت تعیین می‌شود و هیچ فردی در هیچ موضعی لزومی ندارد که اطلاعات زیادی و غیر ضروری داشته باشد. افراد باید همیشه مواظب سخنان خود باشند تا مبدا اطلاعات زیادی به دیگران ندهند. از درد دل و پرگوئی و داستان سرائی که همیشه حاوی نکات اطلاعاتی است باید اجتناب نمود.

۹. هرگز نباید زنده دستگیر شد:

یک چریک نباید زنده دستگیر شود، این وظیفه هر چریک است که در مواقعی که وظیفه خطرناکی را انجام می‌دهد همواره آماده باشد. باید توجه داشت که تمام حرکات چریکها خطرناک است، لذا همیشه باید آماده بود در صورت بروز خطر با یک برخورد قاطع در صورت امکان از تمام امکانات و فشنگها برای از پا در آوردن دشمن استفاده نمود و وقتی که احتمالاً در محاصره قرار گرفتیم باید با قرص سیانور یا انفجار نارنجک و با استفاده از اسلحه کمری خود کشی نمائیم.

رفقا پویان و پیرو نذیری، در هنگام محاصره منزل، با شلیک گلوله خود را کشتند و به ننگ اسارت تن ندادند. رفیق شهید جواد سلاخی در برخورد خیابان پامنار، آن گاه که در محاصره قرار گرفت، خود را کشت و به اسارت در نیامد. رفیق چنگیز قبادی به اتفاق رفقا سید نوزادی و سالمی، پس از یک برخورد دلیرانه ی چند ساعته، پس از آنکه تمام گلوله هایشان را به دشمن شلیک کردند، با انفجار مواد منفجره خود را از بین بردند.

رفیق مجید احمد زاده، هنگام دستگیری با انفجار نارنجک یک ساواکی را به قتل رسانید. رفیق احمد رضائی، مجاهد شهید در هنگام دستگیری با انفجار نارنجک آرزوی دشمن را در مورد زنده دستگیر کردن او به گور سپرد و تعدادی از عوامل ساواک را از بین برد.

یک چریک باید بداند که زنده دستگیر شدن و اسیر شدن، موجب خرسندی و تقویت روحیه دشمن می شود. بنابراین باید طوری رفتار کند که هرگز دستگیر نشود. یک چریک باید بداند که مرگ همواره براسارت رجحان دارد و این واقعیت را بطور ملموس درک نماید.

باید دانست که برخی از رفقا علی‌رغم تصمیم شان در مورد زنده دستگیر نشدن، بطور زنده به اسارت در آمدند. علت این امر عدم آمادگی آنها و عدم انتظار آنها نسبت به یورش دشمن بوده است. در این موارد، دشمن رفقا را غافلگیر کرده و قبل از آنکه فرصتی برای عکس العمل داشته باشند، آنها را دستگیر ساخته است، لذا باید همواره انتظار غافلگیری را داشت و آماده مقابله بود.

شهر شناسی

یکی از آموزش‌های حیاتی چریک شهری، شناسایی شهر می باشد. این امر را باید جدی گرفت و بلافاصله در جهت آموزش آن اقدام کرد. ما در اینجا براساس تجربیاتی که تاکنون داشته ایم، طرحی را ارائه می دهیم. اجرای این طرح، کمک قاطعی به حل مسئله شهر شناسی خواهد کرد. ولی هرگز این اصل را نباید فراموش کنید که مهمترین عامل برای هر نوع فعالیت چریک شهری ابتکارات شخصی افراد است. شما با مطالعه طرح ارائه شده و بر حسب امکانات و شرایط و تجربیات خود می توانید به شهر شناسی مبادرت ورزید.

هدف ما از شهر شناسی، آشنائی با مسیرها و خیابان بندی شهر و کوچه پس کوچه هاست. هم چنین هدف ما این است که مواضع استقرار نیروهای دشمن را در شهر بشناسیم، این شناسائی ها به ما امکان می دهد که در هر شرایطی بتوانیم خود را از خطر برهانیم و با استفاده از شناسائی قبلی که از مناطق مختلف شهری داریم از منطقه خطر خارج شویم. و ضمناً به ما امکان میدهد تا در شرایط کنترل پلیس در گذرگاهها از مسیرهای فرعی ای که با نقاط کنترل پلیس برخورد نمی کند، عبور و مرور کنیم.

ابزار کار

برای شناسائی سیستماتیک، احتیاج به وسایلی داریم که این وسایل عبارتند از: ۱. نقشه ی شهر ۲. وسیله ی نقلیه ۳. کتاب راهنمای شهری و نقشه مخصوص

۱. نقشه شهر

بهترین نقشه برای شروع کار، نقشه ۱/۱۰۰۰ سازمان نقشه برداری است که از روی عکس هوایی تهیه شده و بسیار دقیق است. در صورت عدم دسترسی به این نقشه می‌توانیم از نقشه بزرگ سحاب استفاده کنیم که با اشل ۱/۱۰۰۰۰۰ ترسیم شده است. اگر به این نقشه هم نتوانستید دسترسی پیدا کنید، از نقشه ۱/۲۰۰۰۰ سحاب که در کتاب فروشی‌های معتبر موجود است استفاده کنید.

۲. وسیله نقلیه

بهترین وسیله نقلیه برای شهرشناسی دوچرخه است، چون از تحرک برخوردار است و هم اینکه هر کجا خواستیم می‌توانیم برویم و در صورت لزوم برگردیم و شناسایی را تکرار کنیم. از طرفی چون سرعت دوچرخه خیلی زیاد نیست، فرصت نگاه کردن و به خاطر سپردن معابر و نقاط مشخص وجود دارد. موتور سیکلت نیز وسیله نقلیه خوبی است ولی به علت سرعت زیاد فرصت بررسی به انسان نمی‌دهد.

۳. کتاب راهنمای شهر و نقشه‌های مخصوص:

تهیه کتاب راهنمایی شهر که حاوی اطلاعاتی در مورد شهر می‌باشد مفید است، همچنین تهیه نقشه‌های مخصوص مانند خطوط اتوبوس رانی و غیره نیز مفید می‌باشد.

نحوه کار:

برای شناسایی شهر می‌توانیم نقشه شهر را به طریقی تقسیم بندی کنیم و سپس به گشت زنی پردازیم. این عمل در صورتی که منظم صورت گیرد، نتیجه کاملاً مثبت خواهد بود. کار را از کلی شروع کنید و به جزئی برسید و سپس شناسایی جزئی را با شناخت کلی تطبیق دهید. مثلاً اول شبکه بندی خیابانهای اصلی را فرا گیرید و سپس در چهار چوب این شعبات، به شناسایی جزئی از خیابانهای فرعی و کوچه پس کوچه‌ها و گذرگاهها پردازید.

قبل از هر نوع طرح شهرشناسی، لازم است در اولین فرصت محوطه اطراف محل سکونت و نقاط رفت و آمد خود را به خوبی شناسایی نمائید و عوامل مثبت و منفی را شناخته و براساس

این عوامل حرکات خود را تنظیم کنید.

”طرح شناسائی تهران“

در این طرح، ابتدا تهران اصلی شناسائی می‌شود و سپس به شناسائی محلات و مناطق اطراف تهران اصلی می‌پردازیم. منظور از تهران اصلی منطقه ای است که از شمال خیابان آریا مهر(قزل قلعه) و تخت طاوس، از شرق به شهباز و نظام آباد، از غرب به خیابان های نواب شمالی و جنوب و از جنوب به خیابان شوش محدود می‌شود.

برای شناسائی تهران اصلی آن را به ۲۲ قطعه تقسیم کرده ایم که در نقشه ضمیمه مشخص شده است. قطعاً شما بعضی از این قطعات را به خوبی می‌شناسید، لذا از مناطقی که شناسائی ندارید شروع کنید و هر روز چند ساعت را به گشت زنی و آشنائی با مناطق ناشناخته بپردازید. در هر قطعه، اول خیابانهای مهمتر را شناسائی کنید و سپس به شناسائی معابر باریک و پس کوچه ها بپردازید.

برای شناسائی محلات و نواحی اطراف تهران اصلی، این مناطق را به ۲۰ قسمت تقسیم کرده ایم، بعضی از این قطعات را در یک روز می‌توان شناسائی کرد ولی برخی از آنها به چندین روز گشت زنی احتیاج دارد. این مناطق بیست گانه عبارتند از:

۱. نواحی شمالی و جنوبی خیابان مسگرآباد.

۲. نواحی شمالی و جنوبی خیابان فرح آباد.

۳. مناطق شمالی و جنوبی خیابان دماوند.

۴. منطقه تهران پارس.

۵. منطقه تهران نو.

۶. منطقه نارمک.

۷. منطقه وحیدیه و حشمتیه.

۸. منطقه مجیدیه.

۹. منطقه عباس آباد.
۱۰. منطقه یوسف آباد.
۱۱. منطقه امیر آباد.
۱۲. منطقه شهر آرا و کوی گیشا.
۱۳. منطقه آریا شهر و دریا نو کن.
۱۴. منطقه سلسبیل.
۱۵. منطقه مهر آباد.
۱۶. منطقه امام زاده حسن.
۱۷. منطقه خزانه اتابکی.
۱۸. منطقه جوادیه.
۱۹. منطقه نازی آباد و خانی آباد.
۲۰. منطقه خزانه فرح آباد.

به طوری که ملاحظه می کنید تهران بیش از آنچه فکر می کنید بزرگ است و حتی تهرانی های قدیمی تمام شهر را نمی شناسند. باید سریعاً شروع به کارکرد و طبق طرح فوق و یا هر طرح دیگری عمل شناسائی را انجام داد.

حومه شناسی

پس از شناسائی شهر باید با موتورسیکلت به شناسائی حومه شهر پرداخت، مسیرهای اطراف شهر و دهات نزدیک شهر مانند شمیرانات و شهر ری، طبق برنامه ای باید شناسائی شود. شناسائی مسیرها و آبروها و خطوط مراصلاتی شهر و معابر فرعی و خاکی که در اطراف شهر وجود دارد گاهی اوقات مفید واقع می شود.

اصول ابتدائی شناسائی و کسب خبر

شناسائی کامل و اطلاعات دقیق، ۵۰ درصد موفقیت را تضمین می‌کند. به امر شناسائی باید بسیار بها دهیم و هیچ عملی را بدون شناسائی دقیق و کامل انجام ندهیم. منظور از شناسائی، مشخص ساختن جمیع عوامل و شرایطی است که یک هدف نظامی را به وجود می‌آورد. برای این که ما نادانی خود را از شرایط و مشخصات یک هدف نظامی به دانائی و آگاهی راجع به آن تبدیل کنیم، لازم است با آن تماس بگیریم. این برقراری تماس در آغاز به علت ناآگاهی ما و بی تجربگی مان در مورد هدف، ناشیانه و خشک است. لذا باید در آغاز شناسائی، تماس شدید با هدف نگیریم.

مثلاً وقتی می‌خواهیم یک کلانتری را شناسائی کنیم نباید یکباره وارد آن شویم، و شروع به نگاه کردن دور و بر نمائیم، این طریقه کار کردن، موجب متوجه شدن دشمن گشته و کادرشناسائی کننده را دچار خطر می‌سازد و در نهایت موجب اجرا نشدن عمل می‌گردد. بهتر است از تماس اندک شروع کنیم. تماس اندک، طبعاً تجربه اندکی به ما می‌دهد، ولی بر مبنای همین تجربه اندک می‌توان تماس را با هدف بیشتر کرد و بالاخره پس از طی یک پروسه سیستماتیک، از اندک به زیاد و از سطح به عمق رسید و مشخصات هدف را در اختیار گرفت و آگاهی کامل نسبت به آن پیدا کرد.

در مورد مثال فوق؛ اگر می‌خواهیم داخل یک کلانتری شده و از وضع داخل آن اطلاعاتی بدست آوریم، باید یکی دو بار از نزدیک درب آن بگذریم و عملاً وضع سایر مراجعان و برخورد آنها را با ماموران و پاسبانان متوجه شویم، حتی می‌توان با یکی از مراجعان تماس گرفت و با طرح سؤال مناسبی، مقداری اطلاع بدست آورد. مثلاً موقعی که صبح از جلوی کلانتری عبور می‌کنید، صف طولی نظر شما را جلب می‌کند، با مراجعه به افراد صف، معلوم می‌شود که

برای اخذ کارت شرکت در امتحان رانندگی ایستاده اند. خوب! نقطه شروع خوبی است، شما هم در صورت امکان مدارکی جور می کنید و در صف جای می گیرید و خیلی عادی و بدون اشکال، وارد کلانتری می شوید و اطلاعات لازمه را بدست می آورید. در موارد دیگر از ابتکارات دیگری می توانید سود بجوئید. به خاطر داشته باشید که این طریقه ی کار به شکیبائی احتیاج دارد ولی در عوض روش مطمئن و سالمی است.

شکیبائی لازمه کار چریکی است، چریک باید با کمترین انرژی، بیشترین نتایج را بگیرد. بنابراین باید بسیار هوشیار و صبور بود و از موقعیتهای به نفع برنامه خود استفاده کرد.

البته باید دانست که در پاره ای از موارد، امکان برقراری تماس با هدف به طریق فوق ممکن نیست. در این هنگام باید بسته به اهمیت هدف مورد نظر، تن به خطر داد و با تقبل خطر و محاسبه میزان خطر پیش رفت و شجاعانه با مسائل برخورد کرد و اطلاعات لازمه را بدست آورد. البته عمدتاً این چنین نیست، در صورتی که تداوم تماس یک نفر با هدف موجب مشخص شدن او بشود، باید از افراد مختلف برای این کار استفاده کرد، تا یک چهره خاص زیاد دیده نشود.

جمع آوری و ضبط اطلاعات:

در تماسهای ابتدائی که با هدف می گیریم، پاره ای مشخصات پراکنده در اختیارمان قرار می گیرد که ما باید تمام این مشخصات را روی کاغذ بیاوریم و به ترتیب آن ها را با ذکر زمان یادداشت کنیم، معمولاً کسب اطلاعات در زمانهای مختلف و توسط افراد مختلف انجام می شود. لذا باید تمام اطلاعات رسیده را ثبت کرد. البته این کار خطراتی هم دربر دارد، زیرا اصولاً تمام یادداشتها خطرناک اند و در صورتی که بدست دشمن بی افتد، تمام رشته ها پنبه می شود. لذا باید در صورت امکان یادداشت ها را به صورت رمز درآورد. و یا اینکه آنها را جا سازی کرد، تا هرگز بدست دشمن نیافتند. این امر حائز اهمیت فراوان است، پس از جمع آوری و ثبت اطلاعات لازم است این اطلاعات را بررسی کنیم و اطلاعاتی را که از طرق گوناگون بدست آمده باهم تقاطع دهیم و نتایج مفید و صحیح را از میان آنها بیرون بکشیم و صحت و سقم آنها را مجدداً بررسی نمائیم، با این روش متوجه نقایص اطلاعات واصله خواهیم شد و با تکیه به اطلاعات

رسیده، طرحی برای تکمیل اطلاعات و رفع نواقص به وجود می‌آوریم و سپس به اجرای طرح تکمیلی اطلاعات می‌پردازیم.

توجه داشته باشید که هر خبر را در آغاز "خام" تلقی کنید و پس از پی‌جویی و تحقیق آن را بپذیرید، نباید به هر اطلاعی که می‌رسد خوشبین بود، لازم است که تحقیق و سؤال کافی در اطراف آن بشود. به هر حال با به کار بستن روش فوق، می‌توان با هر امکانی که دارید، اطلاعات صحیحی را استخراج نمائید.

تهیه نقشه و مسافت سنجی:

معمولاً در کارهای اطلاعاتی، لازم می‌شود که نقشه و موقعیت هدف مشخص شود، این کار باید در نهایت دقت صورت گیرد، بالاخص در شناسائی، اجرای این امر بسیار اهمیت دارد. رفقا باید خود را برای این نوع کارها آماده کنند و اصول نقشه برداری سریع را فرا گیرند و تمرین کنند.

برای رسم نقشه باید زاویه خیابانها و کوچه‌ها را نسبت به هم مشخص نمود، و فواصل را اندازه گیری کرد، برای تبدیل تعداد قدمها به متر لازم است که اندازه قدم متوسط خودمان را بدانیم، برای مسافتهای بیشتر می‌توان از کیلومتر شمارموتور استفاده کرد، که با تقریب ۵۰ متر فواصل را نشان می‌دهد. هنگام نقشه برداری باید تمام عوارض و عوامل را در صحنه‌ی عمل، مشخص نموده و روی کاغذ بی‌آوریم. مغازه، دستفروش‌ها، باجه‌های تلفن و پست، یک طرفه بودن خیابان، وضعیت منازل و نحوه استقرار اتوموبیل‌ها، بدین ترتیب می‌توانید یک نقشه کاملی از صحنه عمل داشته باشید، که ابزار لازمی برای هر نوع طراحی اجرائی می‌باشد.

یک کادر شناسائی کننده باید چشمان تیز داشته باشد تا با یک نگاه مشخصات زیادی را در ذهنش ثبت کند، او نمی‌تواند مدت زیادی به هدف چشم بدوزد، چون ممکن است موجب مشکوک شدن عناصر دشمن بشود.

تعقیب و ردگیری

گاهی اوقات لازم می‌شود که فرد پیاده یا سواره‌ای را تعقیب کنیم، در این موارد باید طوری رفتار کنیم که فرد مورد تعقیب متوجه نشود، بنابراین تعقیب کننده باید خود را زیاد نشان ندهد، البته باید توجه داشت که هر نوع خود را مخفی کردن و از پشت دیوار سرک کشیدن نیز مشکوک و غیر طبیعی است، باید طوری نقاط رفت و آمد فرد مورد نظر را کنترل کنیم و در مقاطعی بایستیم که بطور طبیعی زاویه دید او نسبت به ما کم باشد، یا این که خود را در بین افراد معمولی که در نزدیکی مکان تحت نظر قرار دارند جا بزنیم، برای آنکه فرد مورد تعقیب متوجه ما نشود می‌توانیم از لباسهای مبدل استفاده نمائیم، همچنین در یک روز ما می‌توانیم با تغییرات جزئی حالت و لباس، خود را عوض کنیم، بطوریکه فرد مورد نظر همواره با یک تیپ مشخص مواجه نباشد. در مواردی که لازم شود، می‌توانیم از چند نفر برای ردگیری استفاده نمائیم، این افراد که با دوچرخه، موتورسیکلت و ماشین مجهز هستند، می‌توانند فرد مورد نظر را کاملاً در محاصره قرار دهند و در هر قطعه از مسیر فرد، یکی از این عوامل به تعقیب پردازد و فرد را به یکدیگر پاس بدهند. یکی از مسائل مهم در تعقیب، گم نکردن فرد است. معمولاً در خیابانهای شلوغ، مثل استانبول به علت تراکم رفت و آمد پیاده، در صورتی که کمی با فرد مورد تعقیب فاصله بگیریم او را گم خواهیم کرد. در این موارد می‌توان از متد فرانسوی تعقیب با روش A.B.C استفاده کرد، در این روش تعقیب پیاده، یک نفر در جلوی فرد و یک نفر در عقب او و یک نفر در سمت دیگر خیابان به موازات و کمی عقب تر از فرد مورد نظر حرکت می‌کند و همواره این سه نفر مثلی را تشکیل می‌دهند که فرد مورد نظر در داخل این مثلث قرار می‌گیرد و فرد هر حرکتی بکند باز نمی‌تواند از درون این مثلث خارج شود. مثلاً اگر بخواهد عرض خیابان را قطع کند نفر C که این حرکت او را می‌بیند گامهای خود را طوری تنظیم می‌کند که جلوی او قرار بگیرد، فرد B هم عرض خیابان را قطع می‌کند که پشت او قرار می‌گیرد، و فرد

A در سمت دیگر خیابان همان نقش را ایفا می کند که قبلاً C ایفا می کرد.

در مواقعی که فرد مورد نظر با ماشین حرکت می کند ما نیز می توانیم برای تعقیب از ماشین استفاده کنیم، البته موتورسیکلت وسیله پر تحرک تر و بهتری می باشد، در این موارد همواره یک الی دو ماشین از ماشین مربوط فاصله بگیرید تا هنگامی که راننده ی مربوط در آینه نگاه می کند متوجه شما نشود. بهترین کار این است که شما همواره در سمت راست ماشین مزبور قرار بگیرید، زیرا به این ترتیب از حوزه دید آینه خارج بوده و دیده نخواهید شد.

مطالبی که گفته شد فقط می تواند راهنمائی برای شروع کار باشد، قطعاً رفقا با قدرت ابتکار و عمل خلاق خود، روشهای دیگری کشف خواهند کرد، و در عمل به کار خواهند بست و سطح کار را ارتقا خواهند داد.

طراحی عملیات و اجرای آن

یک واحد چریک شهری با هدف‌های نظامی مختلفی سروکار دارد و بسته به ضرورت‌هایی که لازم است روی این هدف‌ها، طرح‌هایی پیاده می‌کند. واحد چریکی هرگز نباید هدفی را انتخاب کند که از قدرت و توان او خارج است، این درست است که چریک از برتری روانی نسبت به کادرهای دشمن برخوردار است، ولی باید دانست که برتری روانی به تنهایی نمی‌تواند حلال تمام مسائل یک عمل نظامی باشد، بلکه فقط یک عنصر مهم برای موفقیت می‌باشد، باید واقع بینانه نیروها و امکانات خودمان و نیروها و امکانات دشمن را در اطراف هدف مورد نظر مورد سنجش قرار دهیم و آنگاه مبادرت به عمل نمائیم.

بهتر است همیشه هدفی را انتخاب کنیم که کمی از قدرت ما کوچکتر باشد، تا ضریب اطمینانی هم برای حوادث غیر مترقبه وجود داشته باشد. پس از انتخاب هدف که در ارتباط با شناسائی‌های اطلاعاتی صورت می‌گیرد، دست به شناسائی اجرائی بزنیم.

شناسائی اجرائی:

برای شناسائی اجرائی باید موارد زیر را مورد شناسائی قرار داد.

۱. **شناسائی مکان عمل:** لازم است قبل از هر کار، نقشه و موقعیت نسبی مکان عمل را ترسیم نمائیم و به بررسی آن پردازیم.
۲. **شناسائی زمان اجرای عمل:** لازم است در ساعات مختلف مکان عمل را شناسائی نموده و بهترین زمان را برای اجرای عمل انتخاب نمائیم.

۳. **شناسائی نقاط ضعف دشمن:** در بررسی‌ها باید کوشید سیستم حفاظتی دشمن را شناخت و نقاط ضعف آن را مشخص نمود و بر مبنای این نقاط ضعف، طرح را پیاده نمود.

۴. **شناسائی عوامل باز دارنده:** بعد از عمل باید هر نوع عامل بازدارنده را در محوطه‌ی عمل شناسائی کنیم و برای خنثی کردن این عوامل راه‌های حل ارائه دهیم.

۵. **شناسائی مسیرهای گریز:** بعد از عمل باید مسیرهای مختلف موجود را بررسی کرده و بهترین آنها را انتخاب کنیم، همواره یک بهترین راه حلی با توجه به امکانات ما وجود دارد، باید این بهترین راه حل را جستجو کنیم و بیابیم.

طراحی عمل:

با توجه به شناسائی اجرائی و دستاوردهای آن به طراحی عملیات می‌پردازیم، طبعاً در اجرای یک طرح وظایف مختلفی مطرح است و حرکات مختلفی باید انجام شود، با توجه به قابلیت‌ها، تجارب و کاراکتر هر یک از رفا و وظایف را تقسیم می‌نمائیم. این وظایف باید برای هر شخص کاملاً مشخص شود، و باید تمام افراد کاملاً نسبت به وظایف خود توجیه باشند، هر فرد لازم است علاوه بر وظایف خود و حرکاتی که باید بکند به وظایف و حرکات دیگران نیز واقف باشد. اعضای تیم چریکی باید مانند اعضای یک بدن در رابطه با هم نقش‌های خود را ایفا کنند. این فرم ایده آل یک عمل چریکی است. فرمانده تیم، مسئولیت مستقیم طرح را به عهده دارد و باید در مقابل تمام مسائل، موضع فعال اتخاذ نماید و ضمن بحث عمومی در تیم، وظایف را مشخص سازد. در مواردی که اختلافات کم اهمیت بر سر مسائلی بروز می‌کند، فرمانده برای اجتناب از خرده کاری لازم است رأساً مسئله را حل نماید و عمل طراحی ادامه یابد، در مواردی که اختلافات تعیین کننده وجود دارد باید بیشتر بحث کرد و بالاخره بهترین راه حل را انتخاب نمود. گاهی اوقات اختلافات ناشی از نقص شناسائی است، در این موارد باید شناسائی را کامل کرد و عمل طراحی را تکمیل نمود. در طراحی هر عمل، باید تجارب گذشته را مورد نظر قرار داد، و از اشتباهاتی که در گذشته موجب اشکال در اجرای عملیات شده است اجتناب نمود. حتماً باید احتمالات مختلف را در نظر بگیریم و پیش‌بینی‌های حفاظتی و امنیتی داشته باشیم و قرارهای بعد از عمل و وظایف مان در صورت بروز خطرات باید مشخص باشد تا با عمل انجام

شده مواجه نشویم و غافلگیر نگردیم، پس از بحث روی قسمت‌های مختلف طرح برای نظم بخشیدن به افکار و استفاده از نتایج مباحثات لازم است صورت عملیات نوشته شود.

صورت عملیات :

یکی از رفقا باید صورت عملیات را بنویسد، در صورت عملیات، تمام حرکاتی که در روز صفر انجام می شود، نوشته شده و وظایف و برنامه هر نفر دقیقاً تعیین می گردد. نقشه بزرگ محل تهیه شده، افراد روی نقشه مشخص می شوند و نحوه حرکات هر فرد و تقدم و تأخر هر حرکت دقیقاً تعیین می گردد، قرارهای قبل و بعد از عمل مشخص می شود و تمام وسائل فردی و جمعی مشخص می گردند. پس از نوشتن صورت عملیات یکبار دیگر تمام افراد شرکت کننده صورت را مطالعه کرده و نظرات اصلاحی خود را ارائه می دهند، و در صورت لزوم به قسمت‌هایی که لازم بدانند انتقاد می کنند. پس از بحث‌های تکمیلی نواقص کاملاً مرتفع شده و طرح قابل اجرا می گردد.

نکته مهمی که باید به آن توجه داشت این است که گاهی اوقات تمام عوامل را نمی توان مشخص نمود و به این ترتیب عمل چریکی با نوعی ریسک همراه می شود، در این موارد باید خطر را ارزیابی کرد و در صورتی که با در نظر گرفتن ارزش عمل، اجرای آن بدون دادن تلفات احتمالی می ارزد، دست به عمل می زنیم.

پس از تصویب عملیات، طرح قابل اجرا بوده و تمام حرکات از طرف افراد عمل کننده لازم الاجرا می باشد، هر فرد موظف است دقیقاً وظایف تعیین شده را انجام دهد و جای هیچ گونه بحثی نیست.

تدارک عمل :

بسته به نوع عملی که انجام گیرد، استفاده از وسیله نقلیه مختلف و ابزار و لوازم گوناگون ضرورت پیدا می کند، باید تا روز قبل از عمل تمام این تدارکات انجام گرفته و همه چیز آماده

باشد. ماشین یا موتور را سرویس کرده و آماده کار نمائید، سلاح‌های انفرادی و عمومی را روغن کاری کرده و آماده استفاده نمائید، لباس و کفش که باید موقع عمل بپوشید، باید مناسب بوده و آماده شود.

محتویات جیب افراد باید در هنگام اجرای عمل از هرگونه اوراق و مدارک پاک گردد، کارتهای کوچک لباس شوئی را که به آستر کت یا شلوار وصل شده، پاره کنید. تمام جیبها بخصوص جیبهای کوچک را جستجو کرده و هرگونه کاغذی را بیرون بیاورید، و در صورت لزوم برای اجتناب از گذاردن اثر انگشت، از دستکش و یا چسب پزشکی استفاده کنید. هرگز هیچ کار تدارکی را به روز صفر موکول نکنید، فرمانده شخصاً موظف است به تمام جریانات تدارکی نظارت کرده و کوچکترین چیزها را مورد دقت و سوال قرار دهد. در صورتی که یک روز به صفر مانده و بعضی از کارهای تدارکی از جمله تهیه ماشین انجام نشده باشد، عمل را به روز دیگر موکول نمائید.

”توجه داشته باشید؛ یک روز قبل از روز صفر همه چیز باید آماده باشد.“ گاهی اوقات تمرین بعضی کارها و حرکات لازم است، باید بطور جدی حرکات فوق را تمرین کرد و در آن ورزیدگی کامل بدست آورد. بدین ترتیب آماده ی اجرای عمل خواهیم بود.

اجرای عملیات:

پس از طراحی و تدارک، مسئله اجرای عمل مطرح است، در هنگام اجرای عملیات، فرمانده تصمیم می گیرد، او می تواند در طرح تغییراتی بدهد و یا اینکه طرح را به عقب بی اندازد که البته باید توضیحات قانع کننده راجع به تصمیمات خود به سایرین بدهد و به انتقادات رفقا پاسخ گوید. در هنگام اجرای عملیات، فرمانده نظارت کلی بر صحنه عمل داشته و هر فرمانی که صادر می کند باید بدون چون و چرا اجرا شود، حتی در صورتی که این فرمان غلط به نظر برسد، باید اجرا شود و بعداً به آن انتقاد شود. در هنگام اجرای عملیات، جای هیچ گونه بحث و مجادله نیست، فرمانده مسئول عملیات در صورت لزوم می تواند نظریه افراد را جویا شود. ولی به هر حال تصمیم قاطع و نهائی با اوست، افراد تیم موظف هستند که دستورات را اجرا نمایند و در صورت عدم اجراء دستورات، محاکمه تیمی خواهند شد. در جریان انقلاب کوبا یکی از سه گناهی که

مجازات اعدام داشت، عدم اطاعت از دستورات فرمانده درحین اجرای عملیات نظامی بود. پس از اجرای عملیات حتماً باید جلسه انتقاد از خود تشکیل شده و تمام خطاهای جمعی و فردی مورد بررسی قرار بگیرد و تجارب ناشی از عمل جمع بندی شود تا در آینده عملیات به نحو بهتری اجرا گردند.

موفق باشید

پانویس ها

۱. تجارب سایر مبارزات انقلابی نیز مؤید این نظریه است. کارلوس ماریگلا در سر قرار یک کشیش که زیر شکنجه محل قرار را افشا کرده بود کشته شد. خسرو روزبه نیز سر قرار دستگیر شد و...

به نظر ما تاثیر عامی است که انتشار این آثار می تواند بر شرایط نامطلوب امروز کمونیست های انقلابی داشته باشد. جرقه ای که می تواند محرک غلبه بر پراکندگی ها و سردرگمی ها، گرایش به پراتیک سازماندهی شده انقلابی و فائق آمدن بر ارباب زدگی و رخوت و مسمومیت منتج از سلطه شرایط فاسد موجود باشد. تاثیر عامی که می تواند در تقویت و پافشاری بر حقانیت کمونیسم انقلابی، اصول سازماندهی مخفی و مبارزه بی امان سازمانیافته (در تمام شئون) علیه حاکمیت ستم و استثمار تداعی گردد. وظیفه ما این است با درک روح و جوهره مسلط بر این نوشته ها و پافشاری قاطعانه بر آن، اصول رزمیده و تحکیم یافته در مبارزات تاریخی پرولتاریا را در برابر بی پرنسیپی، سردرگم مداری و رخوت تقدیس شده جریانات چپ نو، سندیکالیست ها و اکونومیست ها قرار دهیم. باید این آثار را چون پرچم و نشانی بدست بگیریم. پرچم و نشانی که نشان می دهد به تاریخ کدام مبارزه تعلق داریم و خون پیشگامان انقلابی کدام طبقه پرچم ما را رنگین کرده است.